

Upprättelsen 2

För något år sedan skrev jag om hur det kändes när jag blev uppringd av en man vars socialassistent jag varit för 40 år sedan då han var barn och att vi bestämde oss för att tillsammans arbeta för hans upprättelse.

Nu är det beslutat, han får upprättelse, både samhällets ursäkt och pengar.

Detta är givetvis ett resultat av hans egen väl sammanhållna och trovärdiga berättelse men en viss betydelse kan det ju ändå ha haft att jag som var med då kunde intyga att det var sant det han berättade om.

Nu kommer jag till det som jag tycker är viktigt att säga. Runt de barn som fick sin barndom förstörd fanns inte bara direkt elaka människor utan även sådana som jag – en nyexaminerad och ganska naiv person med klara brister när det gäller barnkunskap – trots att jag var nybliven mamma. Om vi står upp för det vi var och vågar se oss själva som vi var – och tyvärr ibland också för hur vi ofta fortfarande är – så hjälper vi inte bara en olycklig människa till ett lite bättre liv – vi får faktiskt också ett bättre liv själva. Inte bara för att det känns gott att göra gott utan för att vi också lär oss en del om oss själva och kan utvecklas.

Låt mig berätta vidare. I början så läste jag bara de sammanfattande utredningarna i de journaler han hade rekviderat och lämnat över till mig. Då mindes jag ingenting för utredningarna var utan blod och nerv och mitt intyg blev väldigt ljummet. Han blev besviken och arg och krävde att jag skulle läsa på bättre.

Motvilligt började jag läsa de 200 sidorna journalanteckningar. Från början framstod de som sådana brukar framstå, som en oändlig räckta av notiser om utbetalningar av

småsummor och formalia men efter att ha läst lite mer så var det som några personer steg fram ur journalerna.

Den ena var en lite pojke som var i stark sorg och som tvingats bort från de enda personer han kände samhörighet med. Ett barn som hellre vistades i sjukhuskulvertar än på fina institutioner – bara för att kunna ta sig hem. Ett barn som växte ut ur och talade allt mer genom de futtiga journalanteckningarna dag från dag desto mer jag läste.

Men det steg också fram en annan person, en ung socialarbetare i en omöjlig arbetssituation som fick ta över ansvaret för ett redan placerat barn. Allt mer kom jag ihåg platser, specifika händelser, personer som jag inte tänkt på på 40 år om hur jag också hade det privat. Det var nästan spöklikt och närvaron av barnet och mig i journalerna har gjort att jag nästan levtt ett parallellt liv under en tid – levde i detta journalliv drygt 40 år tillbaka.

Jag känner en enorm värme för den lilla pojken men också en del för den unga överbelastade naiva socialarbetaren. Men jag kan inte förlåta mig med allt hon gjorde. Ja, man upptäcker saker om sig själv som man inte vill veta om. Men man måste också kunna förlåta sig själv. Så ni förstår säkert att upprättelsen också blev en lättnad för mig.

Så till er, som faktiskt varit med som socialarbetare, våga ta reda på vem du var, våga stödja de barn du haft ansvar för. Det är inte farligt, det blir bara bättre för alla även om du inser att allt du gjort inte varit bra. Det blir ändå bättre!

Carin Flemström